

דף פג.

יו"ד סימן רצו פעיף לד

עין משפט א.

לד. היו ג' שורות ובין כל שורה ושורה ח' אמות או יותר, הרי זה זורע בין השורות, לפיכך הנוטע את כרמו מתחלה והרחיק בין כל שורה ושורה ח' אמות מותר להביא זרע לתוכו ומרחיק מכל שורה ושורה ששה טפחים בלבד, אבל אם זרע חוצה לו צריך להרחיק משורה החיצונה ד' אמות כשאר הכרמים, ואין דין בין השורות של זה הכרם ככרם שחרב באמצעו שהרי מתחלה נטעם מרוחקים.

ח"מ סימן רטז פעיף ז

עין משפט ב.ג.ד.

ז. ח. הקונה ג' אילנות שיש לו קרקע הראוי להם הוא רק כשהיו הג' אילנות עומדים שניים זה כנגד זה והשלישי מכוון ביניהם ומרוחק מהם ^ל. ועוד צריך שיהיה בין כל אילן ואילן מד' אמות ועד ט"ז אמה ^מ. והמדידה היא מעיקר רוחב האילנות ^נ.

ז. ט. אם לקחן הלוקח זה אחר זה אין לו קרקע שביניהם, או מכר לו שנים בתוך שדהו ואחד על המצר ^ס, או שנים בתוך שלו ואחד בתוך של חבירו, או הפסיק בור או אמת המים ביניהם או רשות הרבים ביניהם הרי בכל אלו אין לו קרקע ללוקח. ואם יבשו או נקצצו הלוקח הולך לו.

* והוא שאין גזעו של האילן מחליף ^ע אבל בגזעו מחליף אין זה אילן

^ל. כר"י ב"ב פ"ג ע"ב והטעם דכשהם בסדר זה אין הקרקע שביניהם ראוי לחרישה וזריעה.

^מ. מימרא דרבא שם בפ"ג ע"א. ופחות מד' אמות אין להם יניקה כדי צורכין וכעקורין דמי, ויותר מט"ז אמה אין הקרקע בטילה אצלן כיון שא"צ ליניקתן כל כך.

^נ. וכפירוש התוס' שם ד"ה הרכובה.

^ס. בעיא דרב פפא בגמ' בפ"ג ע"א ולא איפשטא וקימ"ל כל תיקו דממונא חומרא לתובע וקולא לנתבע. ואף שדרכו של המחבר לפסוק בכה"ג שאם תפס לא מפקינן מיניה כאן שאירי בקרקע ובחזקת בעליה עומדת גם אם תפס מפקינן מיניה. באר הגולה ס"ק ד'.

^ע. כ"כ הטור.

*****
את הספרים "דף היומי עין משפט על הדף" ו"מנחת אשר", של הרב מ. אלאהרן שליט"א אב"ד בירושלים מעוטרים בהסכמותיהם של גדולי ישראל, ניתן להשיג בהוצאת "כתרים" בטלפון 02-5712225 או 0584150477
email: minchat.aaa@gmail.com

חדש אלא כעולה מן הגזע דמי ושייך לבעל האילן.

עין משפט ה.

יו"ד סימן רצו פעיף סד

סד. גפן שעלה העץ שלה מן הארץ מעט ואח"כ נעקם ונמשך על הארץ וחזר ועלה כמו ארכובה (פי' כרעא דאדם דדמי לנו"ן כפופה) כשמודדין בין הזרע ובין הגפן ששה טפחים או ארבע אמות, אין מודדין אלא מסוף הארכובה ולא מעיקר הגפן הראשון.

עין משפט ו.

חו"מ סימן רטז פעיף ו

עיין לעיל דף פא. עין משפט ד

עין משפט ז.

יו"ד סימן רצו פעיף כו

כו. המבריך ג' גפנים ועקריהם נראים, אם יש ביניהם מד' אמות עד ח' הרי אלו מצטרפים לשאר גפנים העומדות וכאילו לא הבריכן, ואם לאו אינם מצטרפות. היו פחות מג' אינם מצטרפים אלא מרחיק מהם ששה טפחים לכל רוח וזורע. ויראו כנזרעים בערבוביא.

עין משפט זז.

חו"מ סימן רטז פעיף ז

עיין לעיל דף פג. עין משפט ב

דף פג:

עין משפט א.ב.ג.ד.

חו"מ סימן רטז פעיף ז

עיין לעיל דף פג. עין משפט ב

חו"מ סימן רטז פעיף ו

עיין לעיל דף פא. עין משפט ד

עין משפט הו.

חו"מ סימן רב פעיף יד

יד. המוכר את הראש בבהמה גסה לא מכר את הרגלים, מכר את

הרגלים לא מכר את הראש, מכר את הריאה לא מכר את הכבד, מכר את הכבד לא מכר את הריאה, אבל בבהמה דקה ^פ מכר את הראש מכר את הרגלים, מכר את הרגלים לא מכר את הראש, מכר את הריאה מכר את הכבד, מכר את הכבד לא מכר את הריאה.

עין משפט ז. חו"מ סימן רלג פעיף א

א. המוכר לחבירו מין פירות ונתן לו מין אחר אין כאן מכר ושניהם חוזרים ^ז. אבל מכר לו חיטים יפות ונמצאו רעות, הלוקח יכול לחזור אפי' לא נתאנה בסכום, והמוכר אינו יכול לחזור בו אפי' הוקרו. מכר לו רעות ונמצאו יפות אפי' אם לא נתאנה בסכום, המוכר יכול לחזור בו אבל אין הלוקח יכול לחזור בו אם הוזלו.

ב. מכר לו רעות ונמצאו רעות, או יפות ונמצאו יפות אע"פ שאינם יפות שאין למעלה מהם, וכך אינם רעות שאין רעות למטה מהם, ויש אונאה בשתות אין אחד מהם יכול לחזור בו ^ח אלא קנה ומחזיר האונאה.

מכר לו כסף בחזקת כסף צרוף ונמצא כסף סיגים המקח קיים ^ט ומחזיר לו האונאה, שהכל מין כסף הוא.

עין משפט ז. חו"מ סימן רכז פעיף י

יא. המוכר לחבירו שוה ארבע בחמש שהמקח בטל, ולא הספיק

פ. מכר את הראש כו'. פירוש, אפילו אחר שחיטה. ובפעמוני זהב כתב להכריח דבגסה בכל ענין לא מכר בין לפני שחיטה בין לאחר שחיטה ובדקה מכר בכל ענין ע"ש.

צ. ממשנה ב"ב פ"ג ע"ב ארבע מידות במוכרין וכתב ה"ה בריש פ"ז שזה כשינוי חפץ לגמרי בחיטים לבנות ונמצאו אדומות.

ק. בפעמוני זהב הביא באחד שמכר לחבירו עורות וקבעו קלים ונתן לו כבדים והלוקח רוצה לחזור בו והמוכר אומר לו שנתן לו כבדים וחשובים שהריוח בהם יותר, והעלה שהדין עם הלוקח וזה דומה לחיטים לבנות ונמצאו אדומות שזה שני מינים כבדים וקלים ולא דומה לרעות ונמצאו יפות דאין אחד מהם יכול לחזור ע"ש.

ר. והש"ך בס"ק א' חולק וס"ל דהוי כיפות ונמצאו רעות דחזור.

להראותו לתגר או לקרובו עד שהתייקר הדבר ועמד בשבע. הלוקח יכול לחזור בו ולא המוכר ש, שהלוקח אומר למוכר אילו לא הוניתני לא יכולת לחזור כעת שהוניתני תוכל לחזור ונמצא חוטא נשכר.

ש. רמב"ם פי"ב ממכירה הלכה י"ג.

ואפי' לי"א בסעיף ד' דס"ל שהמאנה יכול לחזור, שאני כאן שהתייקר מסתמא לא יחזור בו המתאנה והוי כנדרצה, ומ"מ המתאנה יכול לחזור בו עד שיעור כדי שיראה אפי' אם נתייקר. סמ"ע ס"ק כ"א.